

KLINIK (1) *sb m*

N sg klinik.

Sł stp brak, Cn s.v. klin, Linde XVII – XIX w.

Dem. od „klin” ‘trójkąt’; tu drewniana część pługa o trójkątnym kształcie; cuneolus, epischis Cn: GAdáli towarzyŝe/ co pługá nie ználi/ Ktorą dziurę ná łámym końcu tám widáli. Powiedáli iż klinik ná łámym oŝtátku/ Ieŝt przybity co ŝtrzeże tám wŝytkiego ŝtátku. RejFig Bb8.

Cf KLINEK

ZCh